

Sygn. akt II Cz 234/14

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO M.Lechowska

Sędziowie: SSO J.Jakubowska

SSO W. Damaszkowski/spr./

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2014 r. w Jeleniej Górze

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika Z. Ł.

z udziałem wierzycieli P. D., A. R. oraz dłużników A. Ł. i J. Ł.

na czynności komornika

na skutek zażalenia dłużniczki Z. Ł.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Lubaniu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Lwówku Śląskim

z dnia 13 stycznia 2014 r. sygn. akt I Co 996/13

postanawia:

zażalenie oddalić

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Lubaniu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Lwówku Śląskim oddalił skargę dłużniczki Z. Ł. na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lubaniu S. B. z dnia 6.11.2013 roku w sprawie egzekucyjnej Km 1378/13 w którym, wobec zakończenia egzekucji o wydanie pomieszczeń, ustalono koszty postępowania egzekucyjnego w wysokości 1.380,22 zł i obciążono nimi dłużników oraz oddalił wniosek dłużniczki o zawieszenie postępowania egzekucyjnego.

Sąd Rejonowy ustalił, że komornik prowadził postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1378/13 od sierpnia 2013 roku wskutek wniosku złożonego przez wierzycieli. Z mocy art. 804 k.p.c. organ egzekucyjny nie był uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. W trakcie egzekucji komornik w dniu 6 listopada 2013 r. zrealizował wniosek wierzyciela.

Postępowanie egzekucyjne zostało w związku z tym zakończone zaś dłużników z mocy art. 770 k.p.c. zasadnie obciążono kosztami postępowania. Nie było także podstaw do zawieszenia egzekucji skoro skarga ostatecznie okazała się bezzasadna.

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego złożyła dłużniczka wnosząc o jego uchylenie i obciążenie wierzycieli kosztami postępowania. Skarżąca podniosła, że egzekucja była bezzasadna, ponieważ wierzyciele nie byli

zainteresowani korzystaniem ze strychu, nigdy nie żądali kluczy do drzwi prowadzących na pierwsze piętro, a drzwi te są zasadniczo otwarte, a zamykane jedynie na noc. Na pierwsze żądanie dłużnicy wydali klucze wierzycielom stąd nie było podstaw do obciążania ich kosztami egzekucji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużniczki nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w oparciu o akta egzekucyjne dokonał poprawnych ustaleń faktycznych i wyprowadził właściwe wnioski. Dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kluczowe było ustalenie czy wszczęcie egzekucji było uzasadnione. Zgodnie bowiem z treścią art. 770 k.p.c. dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi jedynie koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Jeżeli zatem egzekucja nie jest konieczna lub celowa to istnieje możliwość obciążenia tymi kosztami wierzyciela.

W przedmiotowej sprawie nie ma jednak podstaw do przyjęcia, że prowadzenie egzekucji było zbędne. Wierzyciele złożyli wniosek o wydanie nieruchomości zgodnie z treścią postanowienia Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 13 września 2002 roku w sierpniu 2013 roku. Jak wynika z treści protokołu sporządzonego 6 listopada 2013 roku przez zastępcę komornika M. R. drzwi wejściowe na korytarz na I piętro prowadzące na schody na strych zastano otwarte, ale dłużnicy oddali klucze do drzwi wejściowych i strych oddano wierzycielom. Podpis pod protokołem poświadczający dokonanie przez komornika powyższej czynności złożył również dłużnik A. Ł.. Co prawda wskazywał on, że drzwi te są zawsze otwarte, ale okoliczności tej zaprzeczył wierzyciel oświadczając, że drzwi były zawsze zamykane. Również w odpowiedzi na skargę na czynność komornika wierzyciele zaprzeczyli twierdzeniom, aby posiadali uprzednio swobodny dostęp do pomieszczeń na górnej kondygnacji.

Nie ma zatem jednoznacznych podstaw do twierdzeń, że wszczęcie egzekucji było nieuzasadnione. To zaś uprawniało komornika do obciążenia kosztami dłużników.

Z tych względów zażalenie jako bezzasadne na podstawie przepisów art.385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art.13 § 2 k.p.c. podlegało oddaleniu.